

under Nr. 23, nu falder aldeles sammen med Udvalgets. Der er nemlig i den ærede Rigsdagsmands Forslag sagt: „Den Embedsmand, der paa Grund af de ham paahvillende Tjenestpligter kommer saaledes til Skade, at han maa affediges, pensioneres som om han havde tjent Staten i 50 Aar“; men efter Udvalgets Scala, som nu er vedtaget, er Maximum af Pensionen ogsaa for 50 Aar kun $\frac{2}{3}$ af Embedsindtægterne, og Udvalgets Forslag under Nr. 22 gaaer derfor ud paa, at der paa dette Sted i Paragrafgraphen skal sættes $\frac{2}{3}$.

Hoffmeyer: Begge mine Forslag maae vistnok ansees som bortfaldne.

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand frasalder altsaa baade Nr. 23 og Nr. 24?

Hoffmeyer: Ja!

Formanden: Forsaavidt Ingen optager disse Forslag, ville de altsaa bortfalde. (Ophold) — De ere bortfaldne — Rigsdagsmanden for Præstis Amts 2den Valgkreds har Ordet.

Schack: Jeg stemmer i Meget overeens med den sidste ærede Taler, hvorvel jeg dog ikke troer, at Begrebet „at komme til Skade i sin Tjeneste“ er saa vanskeligt at bestemme, som han synes at forudsætte; navnlig var Embedsmanden, i det Exempel, han anførte, upaatvivselig kun „paa Veien til sin Tjeneste“, og ikke „i sin Tjeneste“ (Jesperen: Han er nødt til at gaae paa Veien, for at komme der); men jeg har forøvrigt meget tilovers for at

lade den omhandlede Bestemmelse falde bort, og jeg skal derfor, idet jeg naturligviis selv vil stemme for mit principale Forslag, dog endnu mere anbefale det subsidiaire, som jeg tilligemed en anden æret Rigsdagsmand har tilladt mig stille. Jeg antager det iøvrigt for overflødig, at anføre Meget til dette Forslags anbefaling, da der under Invalidelovens Behandling yttrede sig en saa bestemt Stemning til Fordeel for de af vore Officerer, som i Krigen vare komne til Skade; og man derhos da fra alle Sider henviste til Pensionsloven: forhaabentlig behøver jeg saaledes ikke vidtløftigt at udtale mig herom, især da det tildeels vilde falde sammen med, hvad der tidligere er sagt baade her og andetsteds. Jeg skal kun tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det Antal, som vil komme under den omhandlede Kategorie, er overordentligt ringe: i de 2 Aar, vi have haft Krig, beløber det sig, saavidt jeg veed, kun til 5. Selv altsaa om vi skulle faae, hvad vi ikke ville haabe, en langvarig Krig, vil det dog under ingen Omstændigheder have nogen væsentlig Betydning for Statskassen, der jo ogsaa alligevel skulde give Pension, om end en mindre, til de her omhandlede Personer. De ville ogsaa see, at Betingelserne ere skarpt stillede, saa at der ikke i den Henseende kan være nogen Frygt for en altfor stor Udvidelse.